«Δίψασε τον Χριστό για να σε μεθύσει με την αγάπη Του». (Άγιος Ισαάκ Σύρος)

ΔΙΨΩ

ΕΤΟΣ 23ο

Ελληνορθόδοξη Κοινωνία Προσώπων «ΔΙΨΩ» τηλ. 2610 346 687

Ηλεκτρ. Δ/νση: www.ekp-dipso.gr **E-mail:** roumeliotisantonios@gmail.com, info@goneisenorias.gr

Μηνιαία περιοδική έκδοση - Όθ. Αμαλίας 97 - Αρ. φύλλου 293 Μάϊος 2022 Τ.Κ. 262 22 Πάτρα - Τιμή 1 c

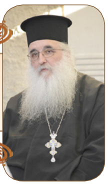
«Αρετή χωρίς ταπείνωση δεν είναι αρετή»

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές φίλοι μου και φίλες μου καλέ μου άνθρωπε,

Οι αρετές μετριοφροσύνη, ταπεινοφροσύνη και σεμνότητα είναι για την εποχή μας ένα ζητούμενο.

Το 625 - 540 π.Χ ο Βίας ο Πριηνεύς εκ των σοφών της αρχαίας Ελλάδος έλεγε και έφραφε: «Για ό,τι καλό κάνεις, απόδωσε την αιτία του στους θεούς, όχι στον εαυτό σου». Εμείς οι Χριστιανοί και Ορθόδοξοι πώς ζούμε; Τι λέμε; Τι πράττουμε; Στ' αλήθεια όταν ο Ιησούς Χριστός μας λέει «Πας ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται και ο ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται» (Λουκάς ιδ' 11).

Επιμέλεια
Αντωνίου Ρουμελιώτη
Πρωτοπρεσβυτέρου
roumeliotisantonios@gmail.com

Όταν ο Κομφούκιος 551 - 479 π.Χ Κινέζος φιλόσοφος έλεγε: **«Η ταπεινοφροσύνη είναι η στέρεη βάση για όλες τις αρετές».** Και ακούς και βλέπεις πως πολλοί άνθρωποι θεωρούν την αρετή αυτή ως αρετή για κακομοίρηδες ανθρώπους! Ω τι αμάθεια έχουμε. Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος 525 - 600 μ. Χ ασκητής γράφει: «Αγάπη και ταπείνωσις ιερά σύζευξις. Η μεν γαρ υψοί, η δε τους υψωθέντας κρατούσα ουδέποτε πίπτει». Και έρχεται ο Όσιος Παΐσιος 1924 - 1994 μ.Χ να μας νουθετήσει: «Εκείνος που αγωνίζεται πολύ καιρό και δεν βλέπει πνευματική πρόοδο, έχει υπερηφάνεια και εγωισμό. Πνευματική πρόοδος υπάρχει εκεί που υπάρχει πολλή ταπείνωση».

Βλέπεις αδελφέ μου και αδελφή μου ότι οι Αρετές είναι κατορθωτές με την αρετή της ταπεινοφροσύνης.Πράγμα που σημαίνει να ζεις με το Άγιο Πνεύμα. Γιατί ένας Αμερικανός συγγραφέας ο Βενιαμίν Φραγκλίνος πολιτικός έλεγε: «Το να είσαι ταπεινός απέναντι στους ανωτέρους σου είναι καθήκον, στους ίσους ευγένεια, στους κατωτέρους γαλαντομία».

Γιατί αδελφέ μου, «Ποτέ μη δείχνεις πιο σοφός ή πιο μορφωμένος απ' αυτούς που είναι μαζί σου. Να φοράς τη μορφωσή σου όπως το ρολόι σου, σε μια εσωτερική τσέπη. Μη τη βάζεις έξω και μη την επιδεικνύεις, απλώς για να δείξεις ότι την έχεις», έλεγε ο Λόρδος Τσέστερφηλντ, 1894 - 1773 Άγγλος Πο-

7

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ!

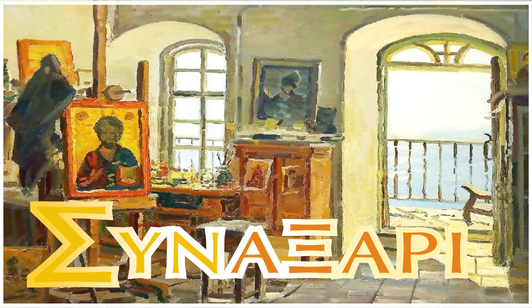

Μια ευχάριστη έκπληξη περίμενε τα παιδιά των Κατηχητικών, αλλά και όλων των παιδιών, με την επάνοδό τους από τις πασχαλινές διακοπές. Ήταν δύο ημέρες ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ!

3&4

16/5 Όσιος Θεόδωρος ο ηγιασμένος

Τα πλούτη των γονέων του δε στάθηκαν ικανά να εμποδίσουν τον Ιερό πόθο του Θεοδώρου να γίνει μαθητής του μεγάλου αθλητή της ερήμου Παχωμίου. Αν και νεαρός στην ηλικία, είχε αξιοθαύμαστη εγκράτεια και φρόνηση, ώστε ο Παχώμιος να τον έχει σε μεγάλη υπόληψη. Εκείνο, όμως, που διέκρινε κανείς ιδιαίτερα στο Θεόδωρο, ήταν οι πολλές του γνώσεις στα Ιερά γράμματα. Ήταν δεινός μελετητής της Αγίας Γραφής, καθώς και παλαιοτέρων συγγραμμάτων σοφών Πατέρων. Ο Παχώμιος, βλέποντας την ικανότητα του Θεοδώρου, ότι ήταν «δυνατός εν ταις γραφαίς»» (Πράξεις των Αποστόλων,ιη' 24), δηλαδή, δυνατός στή γνώση και την ερμηνεία των Γραφών, όρισε να διδάσκει τους υπόλοιπους αδελφούς του μοναστηριού. Στην αρχή μερικοί από αυτούς αντέδρασαν, διότι δεν ήθελαν να τους μορφώνει ένα παιδί, όπως χαρακτηριστικά έλεγαν. Η ικανότητα, όμως, του Θεοδώρου, θεμελιωμένη σε ταπεινό φρόνημα, κατάφερε να πείσει όλη την αδελφότητα να τον ακούει πρόθυμα. Μάλιστα, μετά από χρόνια, ομόφωνα τον εξέλεξαν ηγούμενο της Μονής, και πάντα τους υπενθύμιζε το θεόπνευστο λόγο της Αγίας Γραφής, «ταις εντολάς αυτού μελέτα δια παντός. Και η επιθυμία της σοφίας σου δοθήσεταί σοι» (Σοφία Σειράχ, στ' 37). Δηλαδή, τις εντολές του Κυρίου να μελετάς πάντοτε και η σοφία που επιθυμείς, θα σου δοθεί. Το Μάϊο του 367 πέθανε, και δίκαια του δόθηκε ο τιμητικός τίτλος του ηγιασμένου.

Άγιος Νικόλαος ο Α΄ ο Μυστικός Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε το 852 και η καταγωγή του ήταν από την Κάτω Ιταλία. Έλαβε το αξίωμα του συγκλητικού και έκανε μυστικοσύμβουλος του (εξ απορρήτων) Λέοντα του ΣΤ' του Σοφού. Όμως ο Νικόλαος, από αγάπη προς τον μοναχικό βίο, έγινε μοναχός στη μονή των Γαλακρηνών και αργότερα, για τις πολλές αρετές και τη μόρφωσή του, εξελέγη Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης και χειροτονήθηκε την Κυριακή της Ορθοδοξίας του 895 μ.Χ., διαδεχόμενος τον αποθανόντα Πατριάρχη Αντώνιο Β' τον Καυλέα. Η πρώτη πατριαρχεία του Νικολάου του Α', που επονομάσθηκε και Μυστικός, είχε διάρκεια μέχρι το 906. Η αιτία της πτώσης του, δείχνει την ευσεβή και αληθινά επισκοπική θέληση του. Ο βασιλιάς Λέων ο Σοφός, είχε κάνει, παρά την απαγόρευση του Πατριάρχη, τέταρτο γάμο μετά της Ζωής της Καρβονοψίνας. Ο Νικόλαος όχι μόνο δεν αναγνώρισε το γάμο του βασιλιά, αλλά καθήρεσε τον ιερέα Θωμά που τέλεσε το γάμο και αφόρισε τον βασιλιά. Ο Λέων για να εκδικηθεί τον Νικόλαο, κατάφερε και τον έριξε από τον πατριαρχικό θρόνο, και διάδοχο του όρισε τον Ευθύμιο τον Α'. Δημιουργήθηκε όμως, μέγας σάλος στην Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης. Και το 911, ο αδελφός του Λέοντα, Αλέξανδρος,

κατέβασε από το θρόνο τον Ευθύμιο και ανέβασε πάλι τον Νικόλαο. Το 913, μαζί με άλλους τέσσερις, ανέλαβε επίτροπος του ανήλικου βασιλιά Κωνσταντίνου Ζ'. Επί της πατριαρχείας του, εμποδίστηκε οριστικά ο τέταρτος γάμος διά του λεγομένου «Τόμου της Ενώσεως» και έγινε η πρώτη διάταξη του Μηνολογίου των αγίων της Ανατολικής Εκκλησίας από τον Συμεών τον μεταφραστή. Πέθανε τον Μάιο του 925 και ενταφιάσθηκε στη μονή των Γαλακρηνών.

Άγιοι Ισαάκιος, Συμεών και Βαχθισόης

Οι Άγιοι Ισαάκιος, Συμεών και Βαχθισόης τελειώθηκαν διά πυρός. Στο Συναξάριον της Κωνσταντινούπολης αναφέρεται ότι άθλησαν κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου του Μεγάλου (306-337 μ.Χ.) και του Πέρσου βασιλέως Σαπώρ Β' (309-379 μ.Χ.), αφού προσήχθησαν ενώπιον του βασιλέως και ομολόγησαν την πίστη τους στον Χριστό.

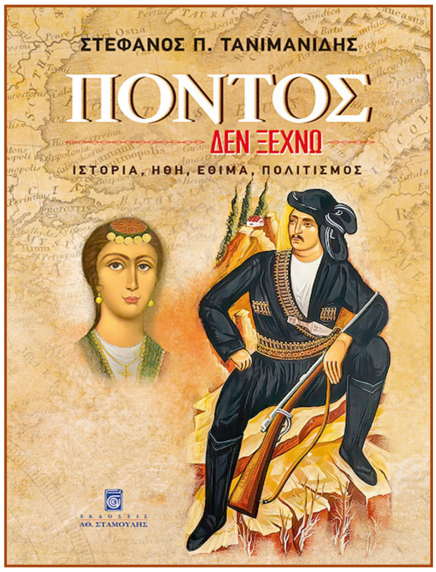

ΒΙΒΛΙΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Προμηθευθείτε τα από το κατάστημα εκκλησιαστικών ειδών και βιβλίων «ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ».
Όθωνος Αμαλίας 97, ΠΑΤΡΑ - τηλ. 2610 346 687.
Παραγγελίες & στο κιν. 6984009551

Πόντος: Δεν ξεχνώ. Ιστορία, ήθη, έθιμα, πολιτισμός

του ΣΤΕΦΑΝΟΥ Π. ΤΑΝΙΜΑΝΙΔΗ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: Πολύχρονη έρευνα για τον Πόντο, μελέτη ανάλογων εργασιών εξαίρετων επιστημόνων και ερευνητών, μεταφορά όσων για δεκαετίες ακούσαμε από συμπατριώτες μας, Ποντίους πρόσφυγες της πρώτης γενιάς, αλλά και η εξηντάχρονη, προσωπική εμπλοκή μας με τα δρώμενα στις ποντιακές κοινωνίες και πολιτιστικές οργανώσεις, μας οδήγησαν στη σύνταξη ετούτου του βιβλίου. Στόχος μας είναι να παρουσιάσουμε και να αναδείξουμε με σεβασμό και αγάπη την τρισχιλιόχρονη ιστορική, δημιουργική όσο και τραγική διαδρομή των προγόνων μας. Στέφανος Π. Τανιμανίδης Μυθολογία, γεωγραφικά όρια και φυσικός πλούτος του Πόντου. Ιστορία αρχαία, βυζαντινή, νεώτερη, σύγχρονη: γεγονότα και άνθρωποι. Ποντιακή κοινωνική ιστορία: ο άνδρας, η γυναίκα, ο ιερέας, η ζωή των ανθρώπων και των συνόλων τους. Γλώσσα, διάλεκτος, λογοτεχνία και ποίηση. Μουσική και μουσικά όργανα, τραγούδι, θέατρο και χορός. Ήθη και έθιμα: «αργατία», εποχές, εορτές, διατροφή, δοξασίες, παροιμίες, ευχές. Συνέχεια και συνεχιστές της παράδοσης: ο ποντιακός πολιτισμός σήμερα. Ένα βιβλίο-πολύτιμος οδοδείκτης για όσους επιθυμούν να μυηθούν στον πολιτισμό και την Ιστορία του Πόντου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗ

Ανοιξιάτικα στολίδια

Χριστός Ανέστη, φίλες και φίλοι! Αληθώς Ανέστη! Ο ύμνος της αναστάσιμης χαράς παιανίζει απ' άκρη σ' άκρη σε όμορφα χείλη, σε φιλόξενους τόπους, σε απάνεμα λιμάνια!... Δεν είχαν άδικο οι άγιοι του Θεού που ονομάζουν όλη αυτήν την χρονική περίοδο, το Πεντηκοστάριο δηλαδή, περίοδο των Ρόδων! Η κτίση του Θεού γύρω μας αν ομορφαίνει την άνοιξη μια φορά, η Πασχαλιά την ομορφαίνει εκατό φορές... Ο Φώτης Κόντογλου μας μεταφέρει πολύ απλά και αληθινά το ξανάνιωμα της φύσης και το πόσο όμορφα επηρεάζει όλους εμάς τους ανθρώπους... Τους βασιλιάδες της...

Πότε πρόφταξε η άνοιξη και στόλισε τη γη σαν νύφη! Παντού πρασινάδα και δροσιά! Εκεί που ήτανε ξέρακας, βλέπεις χλωρασιά, εκεί που έβλεπες χώματα ξεροκαμένα από το βοριά, τώρα βρίσκεις ένα χαλί με χίλια χρώματα κεντημένο. Τα άγρια βράχια πλουμισμένα σαν από χέρι κανενός ζωγράφου.

Όλη η πλάση χαίρεται. Το κάθε ζωντανό πλάσμα ζωντανεύει πιο πολύ, κι όσα δε ζούσανε έρχονται στη ζωή. Πουλιά κελαηδούνε, πεταλούδια και χρυσοβασιλιάδες και λογιών – λογιών μαμούδια πετάνε, είτε περπατάνε στο χώμα. Τα χελιδόνια ήρθανε από τα ζεστά τα μέρη και χτίζουνε βιαστικά τις φωλιές τους. Τα λελέκια στέκονται απάνου στους κουμπέδες της εκκλησιάς με ΄να ποδάρι και χτυπάνε τη μύτη τους.

Η θάλασσα ημερεύει και καλεί τους ανθρώπους να τους δροσίσει(...) Φωνές χαρούμενες και τραγούδια ακούγονται από στεριά κι από θάλασσα, σαν να λείψανε πια τα βάσανα από τον κόσμο...

Επιμέλεια
της Μάρθας Στίγκα
Δασκάλας

Μήπως οι παλαιότεροι διαβάζανε τα στολίδια της φύσης, τα λουλούδια της, τους φτερωτούς φίλους μας, τα δέντρα, τα ζωάκια και ένιωθαν ότι όλοι μαζί ζούσαν στο κόσμημα του Θεού σε αρμονία; Μήπως; Αλλιώς πώς «σαν να λείπανε τα βάσανα από τον κόσμο;» Αλλιώς πώς η παράδοση πλούτισε τόσο πολύ από μύθους για τα ανοιξιάτικα λουλούδια και για τα πουλιά που μας περιτριγυρίζουν και μας χαϊδεύουν τα αυτιά με το ταξιδιάρικο κελάηδημά τους; Θέλετε αποδείξεις;

Το «μη με λησμόνει» είναι ένα μικρό όμορφο λουλουδάκι που φυτρώνει κοντά στα ρυάκια, στ' αυλάκια και στα υγρά λιβάδια. Τα άνθη του σκορπούν τα' άρωμά τους από τον Απρίλιο μέχρι τον Ιούνιο. Με το γαλάζιο χρώμα των λουλουδιών του, που είναι στολισμένα στο κέντρο με ένα κίτρινο αστεράκι, ήδη από την αρχαιότητα προκαλούσε την συμπάθεια των ανθρώπων που θεωρούν αυτό το φυτό ως σύμβολο της αγάπης και της πίστης και γι' αυτό συνηθίζεται σε ανθοδέσμες και στεφάνια. Λένε λοιπόν γι' αυτό το λουλουδάκι πως όταν ο Θεός την Τρίτη ημέρα δημιούργησε τα φυτά, έδωσε στο καθένα από ένα ιδιαίτερο όνομα. Λησμόνησε όμως ένα λεπτοκαμωμένο λουλουδάκι, που φύτρωνε κοντά στο ρυάκι. Τότε εκείνο παρουσιάστηκε μπροστά στο θρόνο του Θεού και μίλησε:

-Πατέρα μου αγαθέ, σ΄όλα τα πλάσματα έδωσες από ένα όνομα, με το οποίο τιμώνται από τους ανθρώπους. Εμένα μόνο μου στέρησες αυτή την τιμή. Εσύ που αγαπάς όλα σου τα πλάσματα, μη με λησμονείς!

Κι ο Κύριος απάντησε:

-Δεν θα σε λησμονήσω, αλλά κι συ μη με λησμονείς. Τώρα πλέον τα΄ όνομά σου θα είναι **«μη με λησμόνει»!**

Κι αν αυτή η λαϊκή γνώμη σας άρεσε θέλετε να δείτε τι παρατήρησε και πώς το ερμήνευσε ο λαός για το αηδονάκι και το λελέκι; Ακούστε λοιπόν:

Το λελέκι λέγεται και πελαργός. Είναι από τους πολύτιμους ευεργέτες του γεωργού. Καταβροχθίζει φίδια, αρουραίους, ακρίδες, βατράχους και άλλα βλαπτικά ζούζουλα των αγρών.

Στα Γιάννενα πάντοτε υποδέχονται τους πελαργούς την περίοδο της άνοιξης με τραγούδια χαράς:

-Λέλεκα Χατζή –παπά πού ν΄ τα χίλια πρόβατα;

-Πέρα στα λακκώματα, τρώει ο λύκος χαίρεται κι η αλεπού μαραίνεται.

Ας δούμε τώρα μία παράδοση που έχει δημιουργήσει ο λαός μας για το λελέκι

Μια φορά κι έναν καιρό τα πουλιά δεν είχαν λαλιά. Μια μέρα, λοιπόν, τα κάλεσε ο Θεός και τα πρόσταξε να περάσουν ένα- ένα για να τους χαρίσει φωνή.

-Απόψε δεν έχει ύπνο, τους είπε, ώσπου να πάρετε τη φωνή που σας ταιριάζει.

Το αηδόνι αγρύπνησε πιο πολύ από όλα. Ήταν περίεργο να μάθει τι φωνή θα έπαιρνε το κάθε πουλί. Γι΄ αυτό έμεινε και τελευταίο. Ο Θεός τότε του έδωσε την πιο γλυκιά φωνή να ξενυχτάει την άνοιξη τραγουδώντας. Ενώ το λελέκι ράθυμο και οκνό πουλί, το πήρε ο ύπνος. Όταν ξύπνησε την άλλη μέρα ακούει δίπλα του ένα κρακ – κρακ. Βροντούσε η σιδερένια κρικέλα της πόρτας. Νόμισε πως αυτή ήταν η φωνή που του χάρισε ο Θεός κι άρχισε να την μιμείται. Και την κάνει από τότε ως τις μέρες μας, κροταλίζοντας το ράμφος του επάνω από τις στέγες.

«Φωνές χαρούμενες και τραγούδια ακούγονται από στεριά κι από θάλασσα, σαν να λείψανε πια τα βάσανα από τον κόσμο...». Μας δίνει δωρεάν η φύση την ομορφιά της και μας φωνάζει «Δες εμένα την κτίση και αγάπησε τον Κτίστη»!

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη!

ΠΗΓΕΣ
Σπυροπούλου Ζωή, «Μύθοι περί φυτών»
Σπυροπούλου Ζωή, «Μύθοι περί πτηνών»

Πραγματικά τα Σάββατα **7 & 14 Μαΐου** ο χώρος του Αγίου Ιωάννου στην Παραλία Πατρών πλημμύρισε από φωνές και χαμόγελα παιδιών. Ήταν προσκεκλημένα παιδιά από νηπιακή και προσχολική ηλικία έως έφηβοι-ες Γυμνασίου - Λυκείου. Το κατασκηνωτικό πρόγραμμα διαρκούσε από τις 11 π.μ. - 5 μ.μ. Ξεκινούσε με κοινή προσευχή, Εθνικό Ύμνο και έπαρση σημαίας. Στη συνέχεια τα παιδιά έπαιξαν πολύ, γέλασαν, δημιούργησαν, συζήτησαν με τους κατηχητές τους, κάτω από την σκέπη του Θεού, της Παναγίας και του αγίου Ιωάννου Προδρόμου. Είχαν την ευκαιρία να φάνε όλα τα παιδιά μαζί, να τραγουδήσουν και να πάρουν μέρος σε διάφορους διαγωνισμούς βόλεϊ, μπάσκετ ακόμα και τραγουδιού! Το πρόγραμμα έκλεινε πάλι με κοινή προσευχή, Εθνικό Ύμνο και υποστολή της σημαίας. Δύο ημέρες ξεχωριστές για τα παιδιά που έζησαν οικογενειακά και όλοι μικροί και μεγάλοι ένιωσαν την θαλπωρή της Εκκλησίας του Χριστού!

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΣΕΙΡΑ: **«ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ»**

**ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ξ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΚΑΤΗΧΗΤΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΠΑΤΡΩΝ**

ΜΑΘΗΜΑ 6ο Ο ΦΘΟΝΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

(Λουκ. ΙΕ΄, 11-32)

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Ήταν κάποτε ένας καλός πατέρας, πολύ πλούσιος, και είχε δύο παιδιά. Εκατοικούσε με τα παιδιά του εις ένα ωραίο παλάτι που είχε μέσα όλα τα καλά. Εις την υπηρεσίαν του είχε πολλούς ανθρώπους και αυτοί ήσαν έτοιμοι να κάνουν ό,τι εζητούσε αυτός και τα παιδιά του. Τα δύο παιδιά ήσαν ευτυχισμένα κοντά εις τον πατέρα των, διότι τα αγαπούσε πολύ και εφρόντιζε να έχουν όλα τα αγαθά.

Αλλά από τα δυο παιδιά ο νεώτερος δεν ήτο άξιος να έχει τέτοιον πατέρα. Ενώ κοντά εις τον πατέρα του δεν του έλειπε τίποτε αυτός ήθελε να γυρίζη έξω και να διασκεδάζει με παρέες κακές. Ο πατέρας του τον εσυμβούλευε, αλλ' αυτός, όχι μόνον δεν άκουγε, αλλά και εθύμωνε. Και μίαν ημέραν παρουσιάζεται εις τον πατέρα του με αυθάδεια και του λέει:

-Πατέρα, δος μου το μερίδιόν μου απ' την περιουσία.

-Διατί παιδί μου; Τι θα το κάμεις; Ερωτά με ανησυχίαν ο καλός πατέρας. Δεν είσαι ευτυχισμένος κοντά μου; Δεν έχεις όλα τα αγαθά σου;

Αλλά ο υιός δεν ήθελε να ακούση τίποτε. Και ο αγαθός πατέρας, επειδή δεν ήθελε να τον κρατήσει δια της βίας κοντά του, του έδωκε ό,τι του ανήκε από την περιουσία. Δεν επέρασαν πολλές ημέρες και ο νεώτερος υιός, αφού ετοίμασε όλα τα πράγματά του, επήρε μαζί του το χρήμα που του έδωκεν ο πατέρας του και χωρίς ούτε να αποχαιρετήση τον πατέρα του, και τον αδελφό του, έφυγε.

Εκεί που επήγε έμπλεξε με κακούς φίλους και όλο διασκέδαζε μαζί των, χωρίς να εργάζεται καθόλου. Με τον τρόπον όμως αυτόν, η μεγάλη του περιουσία εφαγώθηκε, χωρίς να το καταλάβει και δεν απέμεινε πλέον τίποτε! Τρέχει τότε να συναντήση τους φίλους του. Αλλά εκείνοι, μόλις επήραν είδηση ότι εσώθηκαν τα χρήματα, έγιναν άφαντοι και τον αφήκαν εις την τύχην του. Έμεινε, λοιπόν ο απερίσκεπτος και άσωτος νέος έρημος και απένταρος εις τον ξένον τόπον. Και επειδή επεινούσε, έπρεπε να βρει κάποιαν εργασίαν, δια να βγάζει τουλάχιστον το ψωμί του. Αλλά ποίος να του δώσει εργασία; Δι' αυτό επήγε υπηρέτης εις κάποιον κτηνοτρόφον και αυτός τον έστειλε να βόσκει του χοίρους του. Αλλά το αφεντικό αυτό δεν του έδιδε αρκετή τροφή. Δι' αυτό πολλές φορές ο άσωτος νέος επεινούσε και έπαιρνε να φάγει ξυλοκέρατα, με τα οποία έτρεφαν τους χοίρους.

Μίαν ημέραν εκάθητο ανάμεσα εις τους χοίρους πεινασμένος και λυπημένος. Εφορούσε κάτι κουρέλια, που ήσαν περισσότερον ακάθαρτα από τους χοίρους. Ήτο μόνος, εσυλλογίσθη τότε τον πατέρα του, τον αγαθόν, που το είχε πικράνει τόσον πολύ. Τα μάτια του εγέμισαν από δάκρυα και αναστέναξε βαθειά. **Εθυμήθη όλη την περασμένη ευτυχία που είχε εις το πατρικό του σπίτι.**

-Βέβαια, εσκέφθη, οι υπηρέται του πατέρα μου είναι χορτάτοι και ευτυχισμένοι εκεί εις το σπίτι. Ενώ εγώ εδώ πεθαίνω από την πείνα. Και άρχισε να κλαίει! Αίφνης του ήρθε μια καλή ιδέα.

-Θα γυρίσω πίσω εις τον πατέρα μου, θα πέσω εις τα γόνατά του και θα του ειπώ: Πατέρα μου ημάρησα εις τον Θεόν και εις εσέ. Ξέρω ότι δεν είμαι άξιος να ονομάζωμαι πλεόν παιδί σου. Αλλά, σε παρακαλώ, κράτησέ με εδώ ως έναν υπηρέτη σου.

Σηκώνεται λοιπόν αμέσως, αφήνει τους χοίρους και αρχίζει το μακρυνό ταξείδι που τα τον έφερνε εις το σπίτι του πατέρα του. Περπατεί - περπατεί ημέραν και νύκτα. Ήτο ακόμη μακρυά από το πατρικό του σπίτι, όταν είδε κάποιον να τρέχει κάτω προς το δρόμο δια να τον συναντήσει... Ήτο ο πατέρας του, ο οποίος χρόνια ολόκληρα τον επερίμενε και τώρα που τον είδε από μακρυά, τρέχει τον αγκαλιάζει με αγάπη και τον γεμίζει φιλιά!

-Πατέρα μου, του λέγει γονατιστός και με δάκρυα ο άσωτος, ημάρτησα εις τον Θεόν και ενώπιόν σου. Δεν είμαι άξιος να λέγωμαι παιδί σου!

Αλλ' ο πατέρας δεν τον άφησε να πει περισσότερα. Τα μάτια του έλαμψαν από αγάπη και χαρά. Είδε τα κουρελιασμένα ρούχα που εφορούσε ο υιός του, καθώς και τα γυμνά πόδια του και αμέσως διατάσσει τους υπηρέτας:

-Φέρτε έξω γρήγορα την πρώτην στολήν να φορέσει το παιδί μου. Βάλτε του και δακτυλίδι εις το χέρι και υποδήματα εις τα πόδια του.

Οι υπηρέται έτρεξαν να εκτελέσουν αμέσως την διαταγήν.

-Ετοιμάστε και πλούσιον τραπέζι, εξηκολούθησε ο πατέρας. Σφάξτε το καλοθρεμμένο μοσχάρι δια να φάμε και να ευχαριστηθούμε αφού το παιδί μου εγύρισε καλά. Εγώ τον ενόμιζα νεκρόν και ήλθε ζωντανός, τον είχα χάσει και τώρα τον ευρήκα.

Αμέσως, λοιπόν οι υπηρέται ετοίμασαν το πλούσιον τραπέζι και ο άσωτος νέος, καθαρός και καλοντυμένος, εκάθησε κοντά ει τον πατέρα του. Ύστερα από τόσα που είχε πάθει, εις το τραπέζι εκείνο ήταν δι' αυτόν μοναδική και ανέλπιστη ευτυχία.

Την ώρα όμως που εγύρισε ο άσωτος και τον εδέχθη ο πατέρας του με τόση χαρά, ο μεγαλύτερος αδελφός του δεν ήτο εις το σπίτι. Από το πρωί είχε πάει έξω εις τα χωράφια του πατέρα του δια την εργασία. Όταν λοιπόν εγύριζε και επλησίαζε να φθάση, ακούει έξαφνα τραγούδια και χορούς εις το σπίτι. Εστάθη με απορία, διότι δεν ήξευρε τι συμβαίνει. Φθάνει εμπρός εις το σπίτι φωνάζει έναν από τους υπηρέτας και τον ερωτά:

-Τι συμβαίνει; Διατί αυτή η διασκέδασις εις το σπίτι;

-Ήλθε ο αδελφός σου ο ξενιτεμένος, του απαντά ο υπηρέτης. Και ο πατέρας σου, από την μεγάλη του χαρά, διέταξε και εσφάξαμε το καλοθρεμμένο μοσχάρι και όλοι τώρα κάθονται εις το τραπέζι.

Μόλις άκουσε αυτήν την είδησιν ο μεγαλύτερος αδελφός, αμέσως άλλαξε όψη. Αντί να τρέξει να μπει στο σπίτι και να αγκαλιάσει τον αδελφόν του που είχε τόσα χρόνια να τον δει, άναψε μέσα του ο φθόνος και η ζήλεια. Κατέβασε τα μούτρα του και εστέκετο αμίλητος, σαν να του συνέβη μεγάλο δυστύχημα.

Α, αυτό δεν χωνεύεται! Έλεγε μέσα του.... τόση χαρά και τέτοιο πανηγύρι δι' αυτόν!... Τον είδαν οι υπηρέται που εστέκετο εκεί θυμωμένος και στενοχωρημένος, και επήγαν και είπαν εις τον πατέρα του τι συνέβαινεν.

-Έλα μέσα, παιδί μου, να ιδής τον αδελφόν σου που τον είχαμε χάσει τόσα χρόνια. Έλα να χαρείς και συ δια την μεγάλην αυτήν χάριν που μας έστειλε ο Άγιος Θεός... Εκείνος εστάθη λίγη ώρα, χωρίς να δώσει απάντηση. Αλλ' ο πατέρας του εξακολουθεί να τον παρακαλεί. Τότε αυτός ανοίγει το στόμα

8

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια»

«Φωτισθέντες, ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί φθάσαντες τό μέσον τῆς ἑορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν τάς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἄξιοι γενώμεθα καί τήν Ἀνάληψιν ἑορτάσαι καί τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος» (Δοξαστικό αίνων Μεσοπεντηκοστής).

(Αφού φωτιστήκαμε, αδέλφια, από την Ανάσταση του Σωτήρος Χριστού και φθάσαμε το μέσο της Δεσποτικής αυτής εορτής, ας φυλάξουμε αληθινά τις εντολές του Θεού. Κι αυτό για να γίνουμε άξιοι να εορτάσουμε και την Ανάληψη και να δεχτούμε την παρουσία του Αγίου Πνεύματος).

Κατά τον άγιο υμνογράφο η Ανάσταση του Κυρίου αποτελεί το γεγονός που έφερε το φως του Θεού στην ύπαρξη του ανθρώπου. Ο άνθρωπος λόγω της πτώσεώς του στην αμαρτία έχασε την κοινωνία του με τον Θεό, οπότε η δόξα και το φως του από τη σχέση του με Αυτόν χάθηκαν - ο ζόφος και η σκοτεινιά των παθών του τον περιέβαλαν με τρόπο τραγικό. Ο θρήνος του Αδάμ, όπως τον αποδίδει η Εκκλησία μας την Κυριακή της Τυρινής, εκφράζει τη θλιβερή αυτή πραγματικότητα. Ο ερχομός του Υιού του Θεού ως ανθρώπου στον κόσμο, η ενανθρώπησή

Του ήταν εκείνη που ανακεφαλαίωσε τα πάντα - όλα μπήκαν στη θέση τους: ο Κύριος ήρε την αμαρτία του κόσμου, την κατήργησε επί του Σταυρού, θανάτωσε τον θάνατο και με την Ανάστασή Του έδειξε με τον πιο περίτρανο τρόπο ότι έκτοτε «ἡ ζωή κυριεύει» και το φως του Θεού είναι αυτό που πλημμυρίζει και πάλι τα σύμπαντα. **«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια».** Μετά την Ανάσταση του Κυρίου ο ήλιος λάμπει διαρκώς, ο άνθρωπος και σύμπασα η φύση βρίσκονται αδιάκοπα κάτω από τις ευεργετικές ακτίνες Του, το σκοτάδι έχει διαλυθεί. Με μία βεβαίως προϋπόθεση: **ο άνθρωπος να θέλει τον Χριστό στη ζωή του.** Αυτή είναι η μεγαλωσύνη του Θεού μας: ενώ είναι παντοδύναμος και τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί στο θέλημά Του, ο Ίδιος περιορίζεται, ζητώντας την ελεύθερη υπακοή του κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Αυτού πλάσματός Του. Η πίστη δηλαδή του ανθρώπου είναι η

8

ΔΙΨΩ
Μηνιαία Περιοδική Έκδοση
Ιδιοκτήτης: Α.Ο. ΓΑΛΗΝΗ
(Ελληνορθόδοξη Κοινωνία Προσώπων ΔΙΨΩ)
Αρ. Φύλλου: 293
Έτος: 230
Εκδότης:
Αντώνιος Ρουμελιώτης
Πρωτοπρεσβύτερος
Συντάσσεται από ομάδα συνεργατών
Υπεύθυνη Δημ. Σχέσεων:
Βασιλική Αθανασοπούλου
Καθηγήτρια Μουσικής
Φωτό: Μαρία Μπουχάγιερ
Έδρα: Πάτρα
Τηλ.: 2610 346687
Δ/νση: Όθωνος Αμαλίας 97
** Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν απόψεις του αρθρογράφου για τις οποίες φέρει ο ίδιος ευθύνη.*

λιτικός και συγγραφέας.

Βλέπουμε πως αυτά που είπε ο Ιησούς Χριστός το λέγουν και άλλοι άνθρωποι. Άρα δεν είναι ακατόρθωτη η Αρετή!. Ούτε οι Άγιοι είπαν και έζησαν ως εξωγήινοι. Αλλά ως Αληθινοί Άνθρωποι του Θεού.

Γιατί ως λέγει και ο όσιος Θαλάσσιος ο Αφρικανός: **«Αν η αγάπη μας προς Τον Θεό είναι γνήσια, θα περιλάβει και τους ανθρώπους».**

Εμείς πως το ζούμε αυτό; Ας σκεφτούμε καλοί μου Άνθρωποι πώς «Σε τελική ανάλυση κάθε αμαρτία είναι εγωισμός. Χωρίς εγωισμό δεν θα κάναμε καμία αμαρτία. Και θα βασίλευε στη γη ειρήνη, ομόνοια και αγάπη» έτσι μας λέγει ο Ιερός Αυγουστίνος και μη ξεχνάμε τη διδαχή του Οσίου Γέροντα Παχωμίου της Χίου: «Αρετή χωρίς ταπείνωση δεν είναι αρετή».

Ο δε μέγας Φώτιος λέγει: «Είναι απόδειξη ανοησίας, κενοδοξίας και χυδαιότητας να υπερηφανεύονται οι άνθρωποι, όταν πετυχαίνουν κάτι σημαντικό». Και μάλιστα ο ιερός Χρυσόστομος μεταξύ των πολλών που λέει μας νουθετεί εν προκειμένω «Αρχή της αμέλειας και της αδιαφορίας είναι η αναβολή».

Γι' αυτό ο Θέογνης μας διδάσκει μάλλον μας επιπλήττει «Έναν καλό άνθρωπο μπορείς εύκολα να τον κάνεις κακό. Ποιος όμως μπορεί να κάνει τον κακό εύκολα καλό;»

Αδελφέ μου και φίλε μου, ο Ντοστογιέφσκι μας προσκαλεί να σκεφτούμαι πως: **«Η ακολασία πορώνει το μυαλό και αναισθητοποιεί την καρδιά».** Απλά ταπεινά και αληθινά ας προσπαθούμε να το κάνουμε φίλε.

Αγαπητέ Αναγνώστα να σκεφτείς και να πάρεις τις σωστές αποφάσεις μπορούσα να σου γράψω πλήθος και άλλων στίχων… όμως κλείνω με τον Ιώβ η΄ 21. «Το στόμα αυτού που λέγει την αλήθεια είναι χαμογελαστό και τα χείλη του γεμάτα αγαλλίαση».

Ο ιερός Αυγουστίνος 354 - 430 μ. Χ μας νουθετεί: «Είναι η ματαιοδοξία που μετέτρεψε τους αγγέλους σε διαβόλους. Είναι η ταπεινοφροσύνη που μετατρέπει τους ανθρώπους σε αγγέλους».

και με μεγάλη αυθάδεια απαντά:

-Εγώ έχω τόσα χρόνια που σε δουλεύω πιστά και πρόθυμα. Ποτέ δεν παρήκουσα καμμιά διαταγή σου. Εντούτοις ποτέ δεν μου έδωκες ούτε ένα κατσίκι να διασκεδάσω και εγώ με τους φίλους μου. Τώρα όμως που εγύρισε αυτός ο προκομμένος ο υιός σου, έσφαξες προς χάριν του το καλύτερο μοσχάρι! Όχι, δεν έρχομαι μέσα όσο είναι αυτός!

Τα πικρά αυτά λόγια ελύπησαν κατάκαρδα τον αγαθόν πατέρα. Όση χαρά εδοκίμασε πριν, που εδέχθη τον άσωτο υιόν του, τόση λύπη αισθάνεται τώρα δια τον φθόνο που έδειχνε το μεγαλύτερόν του παιδί. Και του απαντά με όλην την αγάπην:

- Παιδί μου, δεν έχεις δίκαιον να παραπονήσαι. Εσύ πάντοτε μένεις μαζί μου. Και όλα όσα έχω εγώ, είναι ιδικά σου. Τι μου εζήτησες και δεν σου το έδωκα; Τώρα όμως έπρεπε όλοι να χαρούμε και να πανηγυρίσωμεν. Διατί ο αδελφός σου αυτός ήτο σαν πεθαμένος και ανεστήθη, τον είχαμε χάσει τόσα χρόνια και τώρα τον βρήκαμε.

Αυτά έλεγε εις τον μεγαλύτερον υιόν του ο καλός πατέρας. Αλλά που να ακούσει εκείνος! Κατακίτρινος απ' το κακό του, δεν ήθελε ν' ακούση τίποτε. Και έτσι, ενώ ο άσωτος που μετανόησε ήτο επάνω χαρούμενος κοντά εις τον πατέρα του μέσα εις όλα τα καλά, αυτός εστέκετο έξω από το σπίτι, μακρυά απ' τον πατέρα του και την μεγάλην εκείνην χαράν.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

Ποιος λοιπόν, παιδιά, έδειξε την καλύτερη συμπεριφορά προς τον άσωτον υιόν, ο πατέρας ή ο μεγαλύτερος αδελφός του; - (...) - ο πατέρας τί απέδειξεν ότι είχε εις την ψυχήν του; (...) Ενώ, τι είχε εις την ψυχήν του ο μεγαλύτερος αδελφός; - (...) - Ναι, είχε φθόνο. Ήτο ζηλιάρης. Από τον φθόνον του δεν ήθελε το καλό του αδελφού του. Ελυπήθη και έσκασε απ' το κακό του, επειδή ο πατέρας του έδειξε τόση αγάπη εις τον άσωτον που γύρισε... Τι ημπορούμε λοιπόν να διδαχθούμε από την κακήν συμπεριφοράν του μεγαλύτερου αδελφού;

ΔΙΔΑΓΜΑ

Δεν πρέπει να είμαστε φθονεροί.

Όταν ο άλλος ευτυχεί, ημείς τι πρέπει να αισθανώμεθα;-(...)- Και όταν εκείνος πάθει ένα κακό; - (...) - Ακούσατε πως λέγει αυτό η αγία Γραφή.

ΡΗΤΟΝ

«Χαίρειν μετά χαιρόντων και κλαίειν μετά κλαιόντων». (Ρωμ. ΙΒ΄,15)

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Σήμερα υπάρχουν παιδιά που να ζηλεύουν και να φθονούν; - Ποίους ημπορεί να φθονεί ένα παιδί; - (τον αδελφόν, τον συμμαθητή, τον φίλον). - Πότε τους φθονεί αυτούς; - (όταν επαινούνται, ή έχουν ένα καλό προτέρημα ή πράγμα ή παίρνουν καλούς βαθμούς κ.λ.π.) - Τι αισθάνεται τότε ο φθονερός; (Λύπη, στενοχώρια, θυμό). - Όταν δεν φθονούμε και ζηλεύουμε τους άλλους, με ποίον ομοιάζουμε; (με τον μεγαλύτερον αδελφόν). Τι πρέπει λοιπόν να κάνουμε εμείς σύμφωνα με αυτά που είπαμε σήμερα; - (Να χαίρωμεν εις το καλόν του άλλου και όταν εκείνος λυπάτε να λυπούμεθα και εμείς). Μάλιστα, αυτό θέλει ο Χριστός.

αναγκαία συνθήκη, καθώς λέμε, για να εισρεύσει όλος ο πλούτος της θεότητας στην ύπαρξή του, γεγονός που αναδεικνύει την αξία της ελευθερίας στον άνθρωπο. Για να το πούμε με μία εικόνα: ο ήλιος έχει προβάλει με τη μεγαλύτερη δυνατή λαμπρότητα, αλλά πρέπει ο άνθρωπος να ανοίξει τα μάτια του για να δει την ομορφιά του φωτός. Ο Θεός μας δεν εκβιάζει τον άνθρωπο.

Η «συνθήκη» της πίστεως για τον άνθρωπο είναι η συμμετοχή του στον Σταυρό του Κυρίου. Όταν λέμε ότι ο άνθρωπος πιστεύει στον Χριστό σημαίνει ότι αποδέχεται τον λόγο Του ως την οδό της ζωής του - η πίστη δεν έχει τον χαρακτήρα μιας θεωρητικής απλώς αποδοχής. Κι είναι σταυρός για τον άνθρωπο η ακολουθία του Χριστού με βάση τις εντολές Του, γιατί καλείται ο άνθρωπος να «σταυρώσει» τη λογική του ως το απόλυτο κριτήριό του, να αγωνιστεί κατά των ψεκτών παθών του, του εγωισμού και της υπερηφάνειας του πάνω από όλα που τον έλκουν και τον δένουν γοητευτικά με τον πεσμένο κόσμο της αμαρτίας, να προσανατολίζεται διαρκώς χωρίς καμία διακοπή στην αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπό του, κυρίως δε τον θεωρούμενο εχθρό του - η αγάπη προς τον εχθρό είναι το πιο καθοριστικό στοιχείο της χριστιανικότητας κάποιου. Έτσι σταυρός και ανάσταση συνυπάρχουν στον πιστό άνθρωπο, οπότε και η χαρά και το φως της ανάστασης περνάνε μέσα από τις οδύνες του σταυρώματος των παθών. «Ἰδού γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ».

Για τον άγιο υμνογράφο λοιπόν, επανερχόμενοι στο τροπάριο, ο φωτισμός από την Ανάσταση έρχεται στον βαθμό που ο πιστός βρίσκεται σε μία διαρκή ένταση για να είναι πάνω στις εντολές του Κυρίου. Και τι τονίζει; Πρέπει να συνεχίσει ο πιστός να «φυλάει γνήσια τις εντολές του Χριστού, αν θέλει με τρόπο άξιο να εορτάσει και την Ανάληψη Εκείνου και τον ερχομό εν δόξη του Αγίου Πνεύματος». Είναι πολύ σημαντικός ο λόγος του. Γιατί τονίζει ότι η εορτή στην Εκκλησία, ιδίως δε μία Δεσποτική εορτή, απαιτεί αυξημένες προϋποθέσεις. Δεν μπορεί κανείς «εἰκῆ καί ὡς ἔτυχε» όπως λέμε, να έλθει στην Εκκλησία μία γιορτινή ημέρα και απλώς να παρακαθήσει στα λεγόμενα και ακουόμενα. Κάτι τέτοιο απάδει προς τη γνήσια χριστιανική πίστη κι ίσως αυτό να συνιστά και την τραγωδία ημών των περισσοτέρων θεωρουμένων χριστιανών. Ο υμνογράφος λοιπόν μάς βοηθάει: γιορτάζουμε σωστά την εορτή, όταν είμαστε στο άνοιγμα του εαυτού μας απέναντι στον Θεό και στον συνάνθρωπο. Διαφορετικά, παραμένουμε «αδιάβροχοι» στη χάρη του Θεού, γι' αυτό και παρατηρείται το φαινόμενο να μπαίνουμε στην Εκκλησία και να εξερχόμαστε από αυτήν το ίδιο - ξένοι μπήκαμε ξένοι βγήκαμε.

Η Ανάληψη και η Πεντηκοστή ζητάει ανθρώπους συγγενείς προς το πνεύμα τους. Ένας είναι ο τρόπος που μας καθιστά «συγγενείς» προς τον Χριστό: η τήρηση των αγίων Του εντολών, που ενεργοποιεί το ένδυμα του αγίου βαπτίσματος. Και ένδυμα είναι ο ίδιος ο Χριστός! Κι αμέσως καταλαβαίνουμε ότι η κάθε εορτή, ιδίως η μεγάλη, λαμπρύνει στο ανώτερο δυνατό την εν Χριστώ ύπαρξή μας. Ο Χριστός λάμπει μέσω ημών!

Έλα σαν κεραυνός

Δεν θέλω, δεν επιθυμώ να ζήσω πολύ. Θέλω να ζήσω με Σένα. Το πολύ, το ζωντανό και ατελείωτο είσαι Εσύ. Έλα και κάμε το θέλημά σου σε μένα. Έλα όπως θέλεις και όταν κρίνης. Έλα σαν αύρα, σαν ευλογία, αν το νομίζης σωστό. Έλα σαν κεραυνός δοκιμασίας και κατάσκαψέ μου το είναι, αν νομίζης ότι έτσι πρέπει. Ξέρω ότι αυτό που θα ακολουθήση την επίσκεψή Σου, μ' οποιονδήποτε τρόπο κι' αν έλθης, θα είναι αυτό το βαθύτατο που επιθυμώ και δεν μπορώ να το εκφράσω, και δεν μπορώ να το βρω πουθενά, έξω από Σένα. Γι' αυτό Εσένα ζητώ και περιμένω. Έχω απογοητευτεί από τον εαυτό μου. Μόνο εσύ μένεις. Και έρχομαι προς Σε τον ιατρό, το φωτισμό, και τον αγιασμό των ψυχών και των σωμάτων. Έρχομαι άρρωστος, όπως είμαι, και εγκαταλείπω σε Σένα την ζωή μου άπασα και την ελπίδα. Γέροντας Βασίλειος Ιβηρίτης